

ΤΡΙΛΟΓΙΑ

12 ναυτικά μίλια

Που, πως, πότε, και γιατί

Χ. ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Αφιέρωμα
Στον ένστολο στόλο του Αιγαίου

ΘΡΑΚΗ
2020

Πως να πάρουμε πίσω τη θαλάσσια Ελλάδα που μας κλέβουν

ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΗΠΟΥΡΟΥ

Σημείο των καιρών, αποτελεί η πρόγευση από το καθόλα παράνομο σύμφωνο Τουρκίας Λιβύης, διαμέσου προπομπών. Ο λόγος για την υπό έγκριση, και εις βάρος των Ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων, έναρξη έρευνας υδρογονανθράκων, σε απόσταση μέχρι τα έξι μίλια από τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κάσο, και την Κρήτη. Και αυτό διότι μέχρι στιγμής η Ελλάδα δεν έχει ασκήσει το δικαίωμα, σύμφωνα με το δίκαιο της θάλασσας, λόγω του Τουρκικού “*casus belli*”. Μπορεί όμως να το κάνει έστω και τώρα. Να φέρει και να ψηφίσει στη Βουλή την επέκταση των χωρικών υδάτων στα δώδεκα ναυτικά μίλια, ειδικά για την εν λόγω περιοχή. Και επί του παρόντος, έστω και αν επείγει το ζήτημα της ΑΟΖ όπως και τα της υπόλοιπης θαλάσσιας Ελλάδας, ας παραμείνουμε μόνο στην ίδια περιοχή. Τόσο για τα Ανατολικά της Ρόδου, της Καρπάθου, της Κάσου, και της Κρήτης, όσο και Νοτίως της τελευταίας, καθώς και Ανατολικά, Δυτικά και Νοτίως του Καστελόριζου.

Εννοείται ότι η αίτηση της εταιρείας πετρελαίου προς το Τουρκικό κράτος σχετίζεται άμεσα με το λεγόμενο Τουρκολιβυκό μνημόνιο. Η αναφορά δε στο συγκεκριμένο σημείο “επτά” και ήδη στο νέο χάρτη τα υπό στοιχεία “T16 και U16”

{βλ. **Εικόνα Α**}, οικόπεδα για τα οποία ζητείται η έρευνα σε απόσταση έξι μιλίων, Νοτιοανατολικά της Κρήτης, αποτελούν το κλειδί. Το ψεύδος ότι υπάρχει μόνο η Τουρκική υφαλοκρηπίδα και πέραν αυτής ουδέν, προσκρούει στην ύπαρξη της Ελληνικής νησιωτικής υφαλοκρηπίδας αλλά και στην αναγνώρισή της, αρχής γενομένης από τον ίδιο τον ΟΗΕ.

Το ζητούμενο είναι η Τουρκική πρόθεση για την αποκοπή προσπέλασης στο Νοτίως της Κρήτης Λιβυκό Πέλαγος, από τη Μεγαλόνησο, όταν οι εκεί έρευνες “αξιοποιήσουν” το γνωστό όσο και το απολύτως παράνομο μνημόνιο, με τον ταυτόχρονο σταδιακό εκτουρκισμό της θάλασσας αυτής, της μεταξύ Ευρώπης και Βόρειας Αφρικής. Όταν, πέραν του γκριζαρίσματος των οικοπέδων τα οποία παραχώρησε η Ελλάδα στα Νοτιοδυτικά της Κρήτης, για εκμετάλλευση στις εταιρείες TOTAL, EXON, Mobil και ΕΛ.ΠΕ., να καταλήξει να συνορεύει τελικά προς νότο, με την Τουρκία!

Κατά τα άλλα, η ως άνω προτεινόμενη νομοθετική πράξη της Ελλάδας, για επέκταση των χωρικών υδάτων στα πέντε νησιά στα δώδεκα μίλια. πέραν της

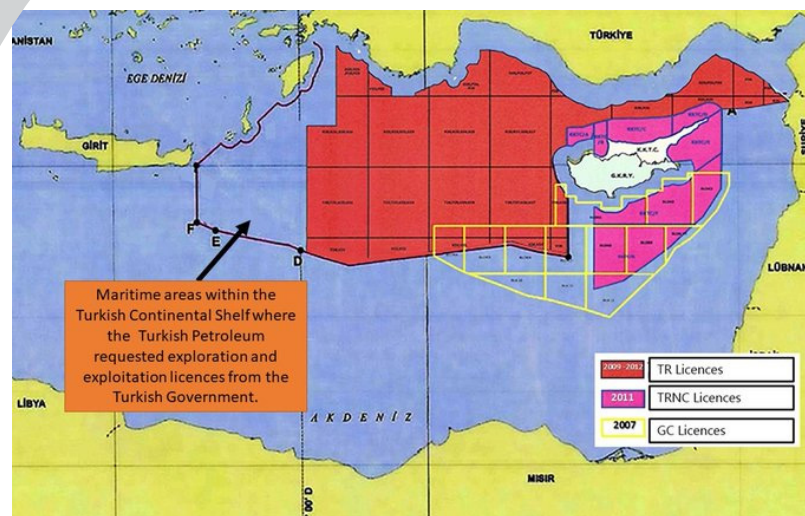
ΕΙΚΟΝΑ Α
ΠΗΓΗ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
2 ΙΟΥΝΙΟΥ 2020

άσκησης των κυριαρχικών δικαιωμάτων μας, έρχεται να αναγκάσει την Τουρκική επιχειρηματολογία της απειλής πολέμου, να τοποθετηθεί εκ νέου, μια και οι Τουρκικές ακτές κείνται βορείως και όχι ανατολικά των Ελληνικών αυτών νησιών. Και αφού το “Ανατολικά” ήταν που ενοχλούσε ιδιαίτερα. Μήπως δήθεν αποκλειστούν οι Τουρκικές ακτές από την πρόσβασή τους στη θάλασσα, κάτι που για τα συγκεκριμένα πέντε νησιά ουδεμία απολύτως έχει σχέση. Και αφού ακόμη και η απόσταση της Ρόδου από το προς Ανατολάς πλησιέστερο Τουρκικό Φετιγέ, υπερβαίνει κατά πολύ τα 24 Ναυτικά Μίλια. Ακριβώς είναι 43,671.

Ταυτόχρονα θα ακολουθήσει η εκ μέρους της χώρας μας, αποστολή προς τον ΟΗΕ, της σύννομης, προς τη Σύμβαση του ίδιου οργανισμού, για το δίκαιο της θάλασσας, νομοθέτησης. Επίσης η κοινοποίηση προς την Ευρωπαϊκή Ένωση των

θεσμικών μας ενεργειών, σύμφωνα άλλωστε και με τον Ελληνικό κυρωτικό νόμο αλλά και το γεγονός των επανειλημμένων συστάσεων της Ευρωπαϊκής διπλωματίας για σεβασμό από την Τουρκία των κυριαρχικών δικαιωμάτων, τόσο της Ελλάδας, όσο και της Κύπρου.

Παράλληλα θα συνιστούσε ιδιαίτερα μεγάλη παράλειψη αν οι θεσμικές μας αυτές ενέργειες δεν

ΕΙΚΟΝΑ Β
ΠΗΓΗ - @CERCIYES, MFATURKEY
2 ΙΟΥΝΙΟΥ 2020

κοινοποιούνταν επίσης και προς κάθε διεθνές δικαιοδοτικό όργανο. Άλλωστε αν η πρόσφατη εισβολή στο Νότιο Έβρο ήταν στιγμιαία, οι Τουρκικές γεωτρήσεις στο Νότιο Αιγαίο, και στα χωρικά μας ύδατα, που ως γνωστό συνιστούν εθνικά εδάφη, θα είναι εισβολές διαρκείας. Και για το λόγο αυτό δεν μπορεί να μένουν αναπάντητες. Η Ελλάδα δεν θα κουραστεί, όσες φορές και αν χρειαστεί, να προσφεύγει σε κάθε αρμόδιο διεθνές δικαστήριο, για την επιβολή ουσιαστικών κυρώσεων, σε βάρος της Τουρκίας.

Αυτή είναι, πέραν από το σύννομο προς τις διεθνείς συνθήκες, μια πατριωτική και ταυτόχρονα ολιστική πολιτική γεωοικονομία και παιδεία. Φυσικά και δεν είναι πατριωτισμός στα μετόπισθεν, όπως αποτελούσαν όσα έγιναν επί της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Αν διηγηθούμε την ανεκδιήγητη εκείνη κίνηση των

Τσίπρα-Κοτζιά, με την επέκταση στα δώδεκα μίλια ειδικά για τα νησιά του Ιονίου, βλέπουμε ότι στην ουσία ισοδυναμούσε με ακύρωση κάθε διεθνούς θεσμικού πλαισίου ενώ παράλληλα προσέφερε πλείστους όσους πόντους στην Τουρκική επιχειρηματολογία. Τύχη αγαθή λοιπόν που έμεινε στη μέση και δεν ολοκληρώθηκε. Σαν το ανεκδιήγητο των ημερών με το φράχτη του Έβρου που έπρεπε, λένε, να περιλαμβάνει διόδους για τις αιτήσεις ασύλου. Λες και δεν υπάρχει η πρότασή μας για ένα hotspot στο Παζάρκουλε {*Βλ. pdf “Εμείς και ο Ερντογάν”*}, που βρίσκεται σε απόσταση ούτε καν ενός τσιγάρου από τα Ελληνοτουρκικά σύνορα.

Ας συνεχίσουμε όμως με τα μπρος-πίσω, πηγαίνοντας στα της επικύρωσης της

Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, όταν η Ελλάδα είχε προβεί σε δήλωση σύμφωνα με την οποία “ο χρόνος και ο τόπος άσκησης των εν λόγω δικαιωμάτων είναι ένα ζήτημα που απορρέει από την εθνική της στρατηγική”. Επιπλέον το άρθρο 2 του Ν.2321/1995, κυρωτικού της Σύμβασης του Δικαίου της Θάλασσας, προβλέπει ότι “η Ελλάδα έχει το αναφαίρετο δικαίωμα κατ’ εφαρμογή του άρθρου 3 της υπό κύρωση Συμβάσεως να επεκτείνει σε οποιονδήποτε χρόνο το εύρος της χωρικής θάλασσας μέχρι τα δώδεκα ναυτικά μίλια”.

Μπορεί η Τουρκία να μην έχει υπογράψει τη σύμβαση του ΟΗΕ για το ότι τα νησιά διαθέτουν υφαλοκρηπίδα, και να επέλεξε τη διενέργεια ερευνών για υδρογονάνθρακες μεταξύ Ρόδου και Κρήτης, όχι τυχαία, επί του Ελληνικού σεισμικού τόξου, όμως άλλο αυτό και άλλο αν η Ελλάδα επεκτείνει τα χωρικά ύδατα των εν λόγω νησιών, οπότε η όποια εντός τους Τουρκική παρουσία, όπως επί του προκειμένου, με τις ήδη εξαγγελθείσες έρευνες και γεωτρήσεις, θα συνιστά εισβολή διαρκείας. Εν ροή.

Αν παρόλα αυτά η Ελλάδα ολιγωρήσει και δεν τα πράξει όλα αυτά είναι σαν να αποδέχεται το να της πει η Τουρκία: “Δεν είναι και τόσο σπουδαίο. Θα καταπιείτε

τέσσερις με πέντε καμήλες. Έχετε άλλωστε μάθει πολύ καλά να διυλίζετε τον κώνωπα και να καταπίνετε την κάμηλο, όπως λέει και η ευαγγελική σας ρήση. Εμείς πάντως λέμε: Ες αύριον τα σπουδαία. Ες Λιβυκόν-Τουρκικόν τα σπουδαία”. Με την Ελλάδα τότε να χρειαστεί να κόψει έναν πολύ πιο πολύπλοκο γόρδιο δεσμό είτε διαφορετικά να σκάσει και να πλαντάξει από τις καταπόσεις των επιπλέον καμηλών.

Δεν μας άκουσαν το 1996 για το πως μπορεί να ασκηθεί η εθνική κυριαρχία στο Δέλτα του Έβρου, στον Ανατολικό βραχίονα του ποταμού. Ούτε μας άκουσαν μετά το 2001, ώστε να προχωρήσουν στην υποθαλάσσια ζεύξη των Κρητικών με τις Λιβυκές ακτές διαμέσου αγωγού φυσικού αερίου, που από τότε ως δουλεία διόδου θα ακύρωνε το μετά δεκαοκτώ έτη Τουρκολιβυκό μνημόνιο. Δεν μας άκουσαν ούτε το 2003 ώστε να προωθήσουν τον Εύξεινο αγωγό, ο οποίος θα παρέκαμπτε την Τουρκία. Τον μετέπειτα South stream, και τελικά τον Turkish stream ο οποίος τελικά παρέκαμπσε την Ελλάδα. Δεν περιμέναμε να μας ακούσουν για τη Θρακική διώρυγα. Αυτήν, ως ιδέα, μας την αντέγραψε ο Ερντογάν {Βλ. επίσης το pdf “Εμείς και ο Ερντογάν”}. Περιμένουμε όμως σήμερα να μας ακούσουν. Ιδού η Ρόδος, ιδού και τα άλλα τέσσερα Ελληνικά νησιά, με το πήδημα να ταυτίζεται με τα δώδεκα μίλια.

Ήδη δημοσιεύτηκε το σκαρίφημα με βάση το οποίο η Τουρκική εταιρεία πετρελαίου ζητά την έγκριση από το Τουρκικό κράτος, να προχωρήσει σε έρευνες για υδρογονάνθρακες, όπου η περιοχή που βρίσκεται νοτιοανατολικά της Κρήτης έχει τον αριθμό “επτά”. Στις 2 Ιουνίου 2020, δημοσιεύθηκε ο χάρτης με το ενεργειακό χωροταξικό που έγινε επί τη βάση του τουρκολιβυκού μνημονίου, με τα 24 οικόπεδα να βρίσκονται στην Ελληνική υφαλοκρηπίδα, και τα εξ αυτών “Τ 16 και Υ16” {βλ. **Εικόνα Α**}

Κύριος οίδε ποιος θα είναι ο επόμενος χάρτης. Αυτό όμως που όλοι είδαν σε έναν άλλο χάρτη που επίσης κυκλοφόρησε στις 2 Ιουνίου 2020, από τον υψηλόβαθμο Τούρκο διπλωμάτη C. Erçiyas, και είχε κατατεθεί στον ΟΗΕ, από στις 18 Μαρτίου 2020, {βλ. **Εικόνα Β**}, είναι το ακριβές περίγραμμα του σχεδιαζόμενου γεωοικονομικού Τουρκικού πλιάτσικου, εντός του οποίου ενεγράφησαν τα 24 οικόπεδα, η μεγάλη πλειοψηφία των οποίων

κείται εντός της Ελληνικής υφαλοκρηπίδας.

Αν πάλι οι ημεδαποί κυβερνώντες “ου γαρ οίδασι τι ποιούσι”, αυτό που οίδαμε εμείς είναι το τι θα περιέχει το όμορο προς το ως άνω, και υπό τουρκοποίηση Λιβυκό ενεργειακό ρυμοτομικό, για το οποίο συζητήσαν στις 4 Ιουνίου 2020, ο Ερντογάν με τον λεγόμενο Λίβυο πρωθυπουργό, με κύριο μέλημα, μεταξύ των άλλων, την ακύρωση του υποθαλάσσιου αγωγού φυσικού αερίου East med. Όπως επίσης οίδαμε και το τι οφείλει η Ελληνική Κυβέρνηση, πέραν της πεπατημένης που ακολουθεί με τις επιστολές προς τα θεσμικά πρόσωπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Λέμε λοιπόν να απευθυνθεί σε όλους τους Βουλευτές του ημικυκλίου, προωθώντας την ομόφωνη προσυπογραφή και στήριξη, πριν εισαγάγει στη Βουλή προς ψήφιση την επέκταση των εθνικών χωρικών υδάτων στα δώδεκα μίλια, σε πέντε νησιά: Ρόδο, Κάρπαθο, Κάσο, Κρήτη, Καστελόριζο. Όλα δε αυτά, για ευνόητους λόγους, να προχωρήσουν με τη διαδικασία του κατεπείγοντος. Αντί να μας προλάβουν δηλαδή οι εξελίξεις, να τις προλάβουμε εμείς.

Κάθε τόσο μια νέα διεπιστημονική επιτροπή συγκροτείται. Από την

πανδημία μέχρι την οικονομία και μέχρι την επιτροπή για τη διακοσμοστή επέτειο της εθνικής παλιγγενεσίας κλπ. Νομίζουμε ότι είναι πλέον καιρός να υπάρξει και μια νέα εθνική διεπιστημονική επιτροπή που να καταπιαστεί με την Ελληνική επιχειρηματολογία απέναντι στην αντίστοιχη Τουρκική για τα παρεπόμενα του εν λόγω θέματος. Εννοείται ότι αν είναι από τα υπαρκτά ιδρύματα είτε think tanks είτε ινστιτούτα διεθνών σχέσεων είτε foundations, ευχαριστούμε, αλλά δεν θα πάρουμε. Τα είδαμε τα χαίρια τους.

Εμείς πάντως δεν φανταζόμαστε να υπάρχει μεγαλύτερη τιμή για το 2021, από μια τέτοια απόφαση της Βουλής των Ελλήνων για επέκταση των χωρικών υδάτων των πέντε αυτών νησιών στα δώδεκα ναυτικά μίλια. Πέραν της εθνικής άμυνας, της εθνικής αυτοπεποίθησης και της αξιοπρέπειας, θα αποτελεί και μια πράξη νέας απελευθέρωσης. Τόσο της Δωδεκανήσου, όσο και της Κρήτης. Αν δε πάρουμε ως μέτρο σύγκρισης την επιτυχή απόκρουση του Έβρου, εδώ έχουμε ίσαμε πέντε Έβρους. Μια ταύτιση της παλιγγενεσίας με μια νέα αναγέννηση, τόσο εννοιολογικά, όσο κυριολεκτικά.

Και επιπλέον με τους δύο θαλάσσιους εξώστες πλάτους δώδεκα μιλίων, το Δωδεκανησιακό και τον Κρητικό, και με τα πέντε αυτά νησιά, μετά της παράκτιας χώρας, να αγναντεύουν την Ανατολική Μεσόγειο, όπως και το Λιβυκό Πέλαγος, ενώ ταυτόχρονα θα περιφρουρούν το απαράγραπτο και αναφαίρετο δικαίωμα στην υφαλοκρηπίδα, όσο και στην ΑΟΖ.

Να πάρουμε πίσω τη θαλάσσια Ελλάδα που μας κλέβουν η Τουρκία με το πραιτοριανό τμήμα της Λιβύης. Παράλληλα να προσφύγουμε στο αρμόδιο διεθνές δικαιοδοτικό όργανο ως προς τις τις πολλαπλές Τουρκικές παραβιάσεις, αφού ο γειτονικός κεμαλοφασισμός, επιβάλλει την κατάργηση, μέχρι και στα χωρικά ύδατα, ασκώντας ένα είδος νησοκτονίας. Μάρτυς ο επίσημος χάρτης. Ποια ΑΟΖ λοιπόν, ποια υφαλοκρηπίδα και ποια χωρικά ύδατα. Κοινός τους τόπος είναι η διάχυτη ασφυξία. Μοναδική ελπίδα για τους αξιοπρεπείς Καστελοριζιούς νησιώτες, η ένστολη Ελλάδα του Αιγαίου. Οπότε η σημερινή συμπερίληψη του Καστελόριζου στην επέκταση των χωρικών υδάτων του στα δώδεκα μίλια, κινείται αποκλειστικά στην ηθική και πολιτική σφαίρα. Τουλάχιστον στην αρχή του αγώνα.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΟΖ ΠΟΙΕΙΝ, ΚΑΙ ΤΑ 12 ΜΙΛΙΑ ΜΗ ΑΦΙΕΝΑΙ

Η περί τους σεισμούς ελληνική όσο και διεθνής βιβλιογραφία βρίθει πλείστων όσων αναφορών ως προς το Ελληνικό τόξο. Εμείς δεν είμαστε σεισμολόγοι, όμως αυτό δεν εμποδίζει να διαβάζουμε και να μαθαίνουμε τις αιτίες γέννησης των σεισμών στην ευρύτερη περιοχή του συγκεκριμένου τόξου, που υπάρχουν από εκατομμυρίων ετών. Επίσης το ότι η μεν Τουρκία πλησιάζει το Αιγαίο είκοσι πέντε χιλιοστά το έτος ενώ το τελευταίο πλησιάζει τριάντα πέντε χιλιοστά την Αφρικανική πλάκα, που με τη σειρά της το πλησιάζει δέκα χιλιοστά κάθε χρόνο.

Και μπορεί όλα αυτά να αποτελούν την αιτία ώστε η Ελλάδα να αποτελεί την έκτη πιο σεισμική χώρα στον πλανήτη και την πρώτη στην Ευρώπη, όμως δεν συμβαίνει το ίδιο και με τις δύο άλλες σχεδόν άγνωστες μέχρι στιγμής όψεις που συνιστούν επίσης συστατικά μέρη του Ελληνικού τόξου.

Ο λόγος για την αμυντική διάσταση, όσο και τη γεωοικονομική. Τον εκ δώδεκα ναυτικών μιλίων θαλάσσιο εξώστη, ιδίως ως προς το ανατολικό τμήμα του εν λόγω τόξου, κατά μήκος του Νότιου Κρητικού πελάγους μέχρι τα Ανατολικά της Ρόδου και επέκεινα έως το Καστελόριζο.

Είναι οι ίδιοι αυτοί θαλάσσιοι εξώστες, ο Κρητικός και ο Δωδεκανησιακός, οι οποίοι από κοινού με τα πέντε γνωστά νησιά της Νοτιότερης Ελλάδας, τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κάσο, την Κρήτη και το Καστελόριζο, που μετά της παράκτιας

χώρας τους, αγναντεύουν την Ανατολική Μεσόγειο, όπως επίσης και το Λιβυκό Πέλαγος, περιφρουρώντας το απαράγραπτο και αναφαίρετο δικαίωμα στην υφαλοκρηπίδα, όσο και στην ΑΟΖ.

Η πρότασή μας το 2001, για την υποθαλάσσια ζεύξη των Κρητικών με τις Λιβυκές ακτές με αγωγό φυσικού αερίου δεν έπεσε από τους ουρανούς. Ούτε την κάναμε, όπως άλλοι δέκα χρόνια πιο μετά, για να τη χρησιμοποιήσουν ως λεκτικό πλυντήριο απέναντι στις λευκές σημαίες που ύψωσαν στο βορά για το ζήτημα του Εύξεινου αγωγού, εξυπηρετώντας αποκλειστικά και μόνο την Τουρκική γεωοικονομία.

Ολόκληρη η πρώτη εικοσαετία του εικοστού πρώτου αιώνα, αν εξαιρέσει κανείς την περίοδο του South stream, συνιστά για την Ελλάδα διαρκές γεωοικονομικό βατερλό. Από την Κεντροαριστερά και την Κεντροαριστεροδεξιά έως την Αριστερά και τη Δεξιά. Σήμα κατατεθέν τους ο Τ.Α.Ρ. του οποίου προαγωγός είναι η εξ ανατολών γείτων.

Η επέκταση της Αιγιαλίδας ζώνης από τα έξη ναυτικά μίλια που είναι σήμερα, στα δώδεκα, να μεν μας επιτρέπει να πάρουμε πίσω τη θαλάσσια Ελλάδα που πάνε να μας κλέψουν η Τουρκία με το πραιτοριανό τμήμα της Λιβύης, όμως ταυτόχρονα επιβάλλει την προσφυγή στο αρμόδιο διεθνές δικαιοδοτικό όργανο

για τις Τουρκικές παραβιάσεις, αφού ο Τουρκικός κεμαλοφασισμός, επιβάλει την κατάργηση, μέχρι και στα χωρικά ύδατα, ασκώντας ένα είδος νησοκτονίας στο Καστελόριζο.

Και ναι μεν η μόνη ελπίδα απέναντι στη διάχυτη ασφυξία για τους αξιοπρεπείς Καστελοριζιούς νησιώτες, όπως και για όλους τους Αιγαίοπελαγίτες, είναι ο ένστολος στόλος του Αιγαίου, και επί πλέον η συμπερίληψη του Καστελόριζου στην επέκταση των χωρικών υδάτων στα δώδεκα μίλια, κινείται αποκλειστικά στην ηθική και την πολιτική σφαίρα -τουλάχιστον στην αρχή του αγώνα- εν τούτοις υπάρχει και μια άλλη διάσταση των πραγμάτων, ιδιαίτερα σοβαρή.

Με δεδομένο ότι τα χωρικά ύδατα έως τα 12 ναυτικά μίλια μιας χώρας, συνιστούν εθνικά εδάφη

της, και με δεδομένες τις χαρτογραφημένες ήδη και προετοιμαζόμενες έρευνες και γεωτρήσεις της Τουρκικής εταιρείας πετρελαίων σε απόσταση έως έξη μίλια ανατολικά και νοτίως, από την Ρόδο έως την Κρήτη, εύκολα κανείς καταλήγει ότι πρόκειται για έναν νέο επί θύραις, γεωοικονομικό, αυτή τη φορά, Αττίλα. Εισβολή, κατοχή και υπεξαίρεση γης και ύδατος της θαλάσσιας Ελλάδας, καθώς και εκμετάλλευση στο διηνεκές. Ιδίως αν υπάρχει ανάμεσα στο Ελληνικό σεισμικό τόξο και το αντίστοιχο γεωοικονομικό και κάποια άλλη σχέση. Την οποία, κατά τα άλλα, δεν είναι λίγοι οι

σεισμολόγοι πανεπιστημιακοί που την απορρίπτουν.

Αν πάλι η Ελλάδα δεν επεκτείνει έως τότε, τα χωρικά ύδατα των ως άνω νησιών στα 12 μίλια, δεν θα νομιμοποιείται να θεωρήσει ως εισβολή την Τουρκική έρευνα, μετά των γεωτρήσεων, στο τμήμα αυτό της ναι μεν θαλάσσιας Ελλάδας, πλην όμως ανομιμοποίητης. Και γιατί τότε ο κάθε τρίτος, και ο

ΣΤΟΝ ΕΝΣΤΟΛΟ ΣΤΟΛΟ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΗΠΟΥΡΟΥ

**ΤΡΙΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΜΕΡΗ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΟΞΟΥ:**

**ΤΟ ΣΕΙΣΜΙΚΟ,
ΤΟ ΑΜΥΝΤΙΚΟ,
ΤΟ ΓΕΩΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ**

κάθε καλοθελητής θα αντιτείνουν λέγοντας: “Πόθεν προκύπτει ότι η θαλάσσια αυτή ζώνη, από τα έξι έως τα δώδεκα μίλια, συνιστά εθνικά σας εδάφη; Που είναι οι τίτλοι κυριότητας μετά της νομοθετικής δικαιοπραξίας; Και πως αντιδράσατε θεσμικά μέχρι και σήμερα απέναντι στο μετά της Λιβύης Τουρκικό ενεργειακό χωροταξικό, για την ίδια αυτή περιοχή;”

Εκεί όμως που τα πράγματα θα δυσκολέψουν έτι περαιτέρω, είναι η θαλάσσια ζώνη, στα σύνορα του Νότιου Κρητικού πελάγους. Από τα δώδεκα μίλια μέχρι την Κρητική υφαλοκρηπίδα και μέχρι την εν γένει Αποκλειστική Οικονομική Ζώνης της Ελλάδας, δεν θα έχει ως όφειλε ως τους μόνους ιστορικούς δικαιούχους γεωοικονομίας, την ίδια την παράκτια χώρα και την απέναντι αντικείμενη Λιβύη. Και καμιά άλλη. Όμως παρόλα αυτά οι Τουρκικοί σχεδιασμοί κινούνται αντιδιαμετρικά, τόσο για τη σημερινή **{βλ. εικόνα Α}**, όσο για την αυριανή Ανατολικομεσογειακή πραγματικότητα, με τη συνδρομή της ορντινάτσας τους, στην καθημαγμένη Λιβύη.

Όχι μόνο στο πίσω μέρος του μυαλού τους, αλλά και στο εμπρός του μέρος, αυτό που επιθυμούν και δεν το κρύβουν, είναι η αυθαίρετη καταπάτηση αλλά και η εξαφάνιση της Ελληνικής ΑΟΖ, με βάση το ανεκδιήγητο τουρκικό εφεύρημα ότι τα νησιά δεν έχουν υφαλοκρηπίδα ούτε και ΑΟΖ. Προωθούν

παράλληλα την γεωοικονομική μας έξωση από την Ανατολική Μεσόγειο. Γι αυτό εμείς δεν προτείναμε τυχαία την επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα δώδεκα ναυτικά μίλια. Από το Καρπάθιο μέχρι το Νότιο Κρητικό πέλαγος, και μέχρι το σύμπλεγμα του Καστελόριζου. Είναι οι στιγμές που η φράση του μαθηματικού και φυσικού Αρχιμήδη ξαναγίνεται επίκαιρη.

Ο λόγος για το γνωστό **“Δος μοι πα στω και ταν γαν κινάσω”**. Τόσο για την επιτυχή απόκρουση του ναυτικού και γεωοικονομικού Αττίλα, όσο και για τη νέα γεωοικονομική μας σχέση με την άλλη Λιβύη. Τη Λιβύη του Κοινοβουλίου και της Δημοκρατίας. Τα μηνύματα της οποίας φυσικά και δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητα. Γιατί και μόνο η έναρξη του διαλόγου για τις θαλάσσιες ζώνες μας με τη συγκεκριμένη Λιβύη, αργά ή γρήγορα θα φέρει τα πάνω κάτω. Και δεν θα είμαστε μόνο οι δυο μας. Ούτε η Κύπρος είναι μακριά, όπως έλεγαν κάποτε, ούτε η Αίγυπτος, ούτε τόσες άλλες χώρες της ευρύτερης περιοχής. Αλλά και της Γηραιάς Ηπείρου, όπως η

Γαλλία και η Ιταλία που από το 2004 ακόμη είχε προχωρήσει σε υποθαλάσσιο αγωγό φυσικού αερίου με τη Λιβύη.

Αν κατά τη συμφωνία των θαλάσσιων ζωνών με την Ιταλία, η Ελλάδα με το συμβιβασμό της, παραβλέπει τη μειωμένη επήρεια νησιών και την εξ αυτού του γεγονότος αρνητική παρενέργεια στα του Καστελόριζου, και η Ιταλική διπλωματία επαίρεται για τις προς τους αλιείς της παραχωρήσεις της Ελλάδας, η τελευταία να μη διανοηθεί χρήση πλυντηρίου για τα άλλα ανοιχτά μας θέματα, επειδή δεν πρόκειται να συμβούν τα ίδια με τους εξ Ανατολών γείτονες. Οπότε για να μη χρειαστεί οι Έλληνες να πουν το *“αποθανέτω η ψυχή μου μετά των αλλοφύλων”*, να μη χάσουν δηλαδή την ψυχή τους, αν δεν την έχουν ήδη χάσει, κυβερνώντες τε και αντιπολιτευόμενοι, τότε μένει να ειπωθεί το ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα των δώδεκα ναυτικών μιλίων στο νησί των ιπποτών, καθώς και στα ένθεν κακείθεν τέσσερα νησιά.

Ναι μεν να προχωρήσουν το συντομότερο οι συμφωνίες των θαλάσσιων ζωνών με την Κύπρο και την Αίγυπτο, και στη συνέχεια και με το κοινοβούλιο της Λιβύης, όμως προκειμένου να μη δώσουμε ούτε γη ούτε και ύδωρ στην Τουρκία, η λύση βρίσκεται στην επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα δώδεκα ναυτικά μίλια. Από τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κάσο, και την Κρήτη έως το Καστελόριζο, που οφείλει να έλθει στη Βουλή {1} και να γίνει νόμος του κράτους. Μια πολιτική η οποία πέραν του ότι οικοδομεί το αμυντικό Ελληνικό τόξο στη συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, είναι επιπλέον δύο άλλα πράγματα: Και αναγκαστική και κατεπείγουσα. Με άλλα δηλαδή λόγια *“και την ΑΟΖ ποιείν, και τα δώδεκα μίλια μη αφιέναι”*.

Και για να υπάρχει η γνώση για την τάξη μεγέθους της έκτασης που θα προστεθεί, πέραν των έξι μιλίων, στο Ελληνικό γεωοικονομικό τόξο, πόσο δηλαδή θα μεγαλώσει η θαλάσσια Ελλάδα, από το δυτικό σημείο του Νότιου Κρητικού πελάγους, ως το Βορειοανατολικό σημείο της Ρόδου, όπου πρόκειται να αρχίσουν οι έρευνες και γεωτρήσεις της Τουρκικής εταιρείας πετρελαίου, με βάση το καθόλα παράνομο Τουρκολιβυκό μνημόνιο, ανέρχεται στα 5.900,56 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Μια έκταση καθόλου αμελητέα, αφού πλησιάζει το 4,50% της συνολικής έκτασης της χώρας.

{1} Βλέπε Internet, Χρήστος Κηπουρός, *Πως να πάρουμε πίσω τη θαλάσσια Ελλάδα που μας την κλέβουν*, Θράκη 5 Ιουνίου 2020,

Εικόνα Α, πηγή: @CERCIYES, MFATurkey, 2 Ιουνίου 2020

Μια από τις ματαιοδοξίες που κατατρύχουν τους Έλληνες θεσμικούς, Βουλευτές, Περιφερειάρχες, Δημάρχους κλπ. είναι η ανεκδιήγητη φράση: *“Εμείς οι πολιτικοί”*. Επειδή αυτή η λέξη και η έννοια της πολιτικής είναι πολύ ακριβά πράγματα, ώστε να περιαυτολογεί κανείς, θα ήταν πολύ πιο σεμνό και σωστό να χρησιμοποιείται η έννοια του πολιτικού προσώπου.

Αν η πολιτική είναι η πιο σπουδαία τέχνη, όπως υποστήριζε ο Δημόκριτος, τότε μοιραία η φράση *“εμείς οι πολιτικοί”* μάλλον παραπέμπει σε σπουδαίους καλλιτέχνες. Πράγμα πολύ ασυνήθιστο, για την υπαρκτή Ελληνική πολιτική τάξη. Και ιδιαίτερα για τους εξ αυτής Βουλευτές. Έναν έστω εκ των οποίων θα αναζητούσε με το φανάρι του μέρα μεσημέρι, αν ζούσε σήμερα ο Διογένης.

Δεν είναι διαφορετικά τα πράγματα όταν γίνεται η χρήση της λέξης *“ηγέτης”*. Θυμόμαστε από τα χρόνια του Αττίλα, που διάφοροι ημεδαποί απέδιδαν τον τίτλο του ηγέτη στον μακαρίτη, όχι όμως και συγχωρεμένο Ραούφ Ντεκτάς. Όπως βέβαια κατά κόρον κάνουν σήμερα οι πάντες εν Ελλάδι, όταν παρέχουν την προσωνυμία του ηγέτη σε πρόσωπα όπως ο Ρ. Τ. Ερντογάν.

Αν μη τι άλλο η προέλευση της λέξης *“ηγέτης”*, από το ρήμα ηγούμαι, που σημαίνει δεικνύω τινά την οδό, και που σημαίνει ότι ο ίδιος έχει κάνει τη διαδρομή, τη γνωρίζει καλά, και έχει δικαιωθεί, προκαλεί μεγάλη απορία για το που, το πότε και το πως συνέβησαν όλα αυτά. Το μόνο βέβαιο είναι ότι ένας απηνής διώκτης ιστορικών λαών δεν δύναται να απολαμβάνει τέτοιας ιδιαίτερης τιμής.

Ας μην ανατρέξουμε στα της ιστορίας και την προέλευση του όρου *“χρήσιμοι ηλίθιοι”*. Ας μείνουμε στα δικά μας πολιτικά πράγματα. Ναι μεν να είναι κανείς χρήσιμος, όχι όμως και ηλίθιος, είναι η δική μας γνώμη. Εννοείται ότι δεν αρκεί η καλή προαίρεση για την αποφυγή ιστορικών λαθών. Ένα από τα οποία ήταν η στήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας της Βουλής των Ελλήνων στην ανάληψη από τη χώρα μας των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004.

Θα πει κανείς *“περσινά ξινά σταφύλια”*, όμως όταν ψάξει τις παρενέργειες, με πιο σημαντική εξ αυτών, την πρόσφατη χρεοκοπία,

**Πως να είμαστε
χρήσιμοι
αλλά όχι ηλίθιοι**

Η περίπτωση των δώδεκα ναυτικών μιλίων

οφείλει να ψάξει και πιο βαθιά, οπότε θα βρει ότι αν η χώρα είχε μεν χρήσιμους, όχι όμως ηλίθιους, στην πολιτική της τάξη, δεν θα είχαμε παρόμοιες διολισθήσεις.

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε σε άλλες περιπτώσεις. Αρκεί να έρθουμε στα θέματα των ημερών. Συγκεκριμένα στην αντιμετώπιση της εξαγγελθείσας Τουρκικής έρευνας μετά γεωτρήσεων σε απόσταση έως έξη μίλια από τα νησιά του νοτιότερου Αιγαίου και της Κρήτης.

Αν θέλουν τα υπαρκτά πολιτικά πρόσωπα να είναι όντως χρήσιμα, μπορούν, αντί να εκλογικεύουν τις όποιες κυβερνητικές ή αντιπολιτευτικές επιλογές, να ανασκάψουν προηγουμένως την ιστορία, και στη συνέχεια να προτείνουν χωρίς φόβο και πάθος, το τι μπορεί να γίνει.

Αν λοιπόν το κάνουν αυτό, είναι βέβαιο ότι θα καταλήξουν στην πρόταση επέκτασης των χωρικών μας υδάτων από τα έξη στα δώδεκα ναυτικά μίλια στις περιοχές του νέου παράνομου ενεργειακού Τουρκικού χωροταξικού, όσο και στο αντίστοιχο επίσης παράνομο Τουρκολιβικό χωροταξικό.

Όσοι δε θελήσουν, μπορούν να προτάξουν τη χρησιμότητα και το *“ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα”* της επέκτασης των χωρικών

μας υδάτων στα δώδεκα ναυτικά μίλια στο Νοτιότερο Αιγαίο και στο Καρπάθιο, όσο και στο Νότιο Κρητικό πέλαγος. Και να πάρουν πρωτοβουλίες, ώστε οι κάτωθεν, όπως έλεγε ο Κορνήλιος Καστοριάδης, να πιέσουν τους άνωθεν, για τα περαιτέρω.

Η δέηση για το Καστελόριζο

του Χρήστου Κηπουρού {*}

Ερ.1: Τι θα κάνετε κύριε Κηπουρέ αύριο, αν είσαστε ο Ερντογάν;

Θα εφαρμόζα το πρόγραμμα που έχουμε ήδη εξαγγείλει. Τούτέστιν έρευνες για υδρογονάνθρακες με βάση το μνημόνιο που κάναμε με τη Λιβύη και σε απόσταση μέχρι 6 μίλια από Ρόδο, Κάρπαθο, Κάσο και Κρήτη και καθόλου απόσταση από Καστελόριζο. Θα το σκεφτόμουν όμως ξανά και ξανά, αν η Πολιτική Ελλάδα είχε ψηφισμένο Νόμο στη Βουλή, που να μην το επιτρέπει. Δηλαδή αν τα Ελληνικά χωρικά ύδατα στην περιοχή ήταν 12 Ναυτικά μίλια και όχι 6, όπως είναι σήμερα. Τότε θα σκαρφιζόμουν άλλες κινήσεις. Μάλλον να προχωρήσω νοτιότερα, κυρίως προς το νότιο Κρητικό Πέλαγος, που πολλοί χάρτες της Ελλάδας το αναφέρουν ως Λιβυκό. Χωρίς οι γεωγράφοι αυτοί αλλά και πολλοί άλλοι εκ της πολιτικής, να καταλαβαίνουν ότι κάνουν, αν μη τι άλλο, ονοματολογική ευθανασία της Κρητικής ΑΟΖ. Και φυσικά δεν φταίω εγώ αν μόνον με τα χέρια τους βγάζουν τα μάτια τους. Αν, ως προς την

πολιτική, παλαιόθεν διακατέχονται από αυτοκτονικό ιδεασμό. Εμείς απλά βρίσκουμε και κάνουμε. Όπως βρίσκουμε και τι να κάνουμε.

Ερ.2 : Και εσείς τι κάνατε κύριε Κηπουρέ ;

Κοιτάξτε. Δεν είπα τυχαία, μιλώντας για το από κάθε άποψη παράνομο Τουρκολιβυκό μνημόνιο, να υπήρχε άμεση συνεδρίαση της Βουλής και να προχωρούσε ομόφωνα η Ελλάδα στην επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια, στη συγκεκριμένη ομάδα των νησιών. Αυτό το αμυντικό και γεωοικονομικό τόξο που περίπου ταυτίζεται με το γνωστό σεισμικό. Ούτε ήθελα να πλειοδοτήσω, όπως έκαναν άλλοι, και να πω να γίνει η επέκταση παντού στο Αιγαίο Πέλαγος. Θα έρθει ο καιρός που θα μιλήσουμε για αυτό το ζήτημα και το πως μπορεί να προχωρήσει.

Βλέπει όμως κανείς τι είδους Πολιτική Ελλάδα έχουμε που δεν έχει καμιά απολύτως θέση. Και όταν έχει θέσεις, άστα να πάνε. Μόνο επιδείξεις διακομματικής εθνικοφροσύνης, παλιού και νέου τύπου, βλέπουμε. Δεν έχει κάνει κάτι ούτε για τη θαλάσσια Ελλάδα ούτε για την Αγία Σοφία. Από τις 7 προτάσεις μας που δημοσιεύονται εδώ και καιρό αλλά και σήμερα {1} για τα μείζονα αυτά ζητήματα, δεν υιοθέτησε καμία. Ενώ μπορούσε να κάνει τόσα. Λες και προβλέπει διαφορετικά το

δίκαιο της θάλασσας. Λες και είναι βάρος η Αγία Σοφία { PDF, Β Έκδοση }.

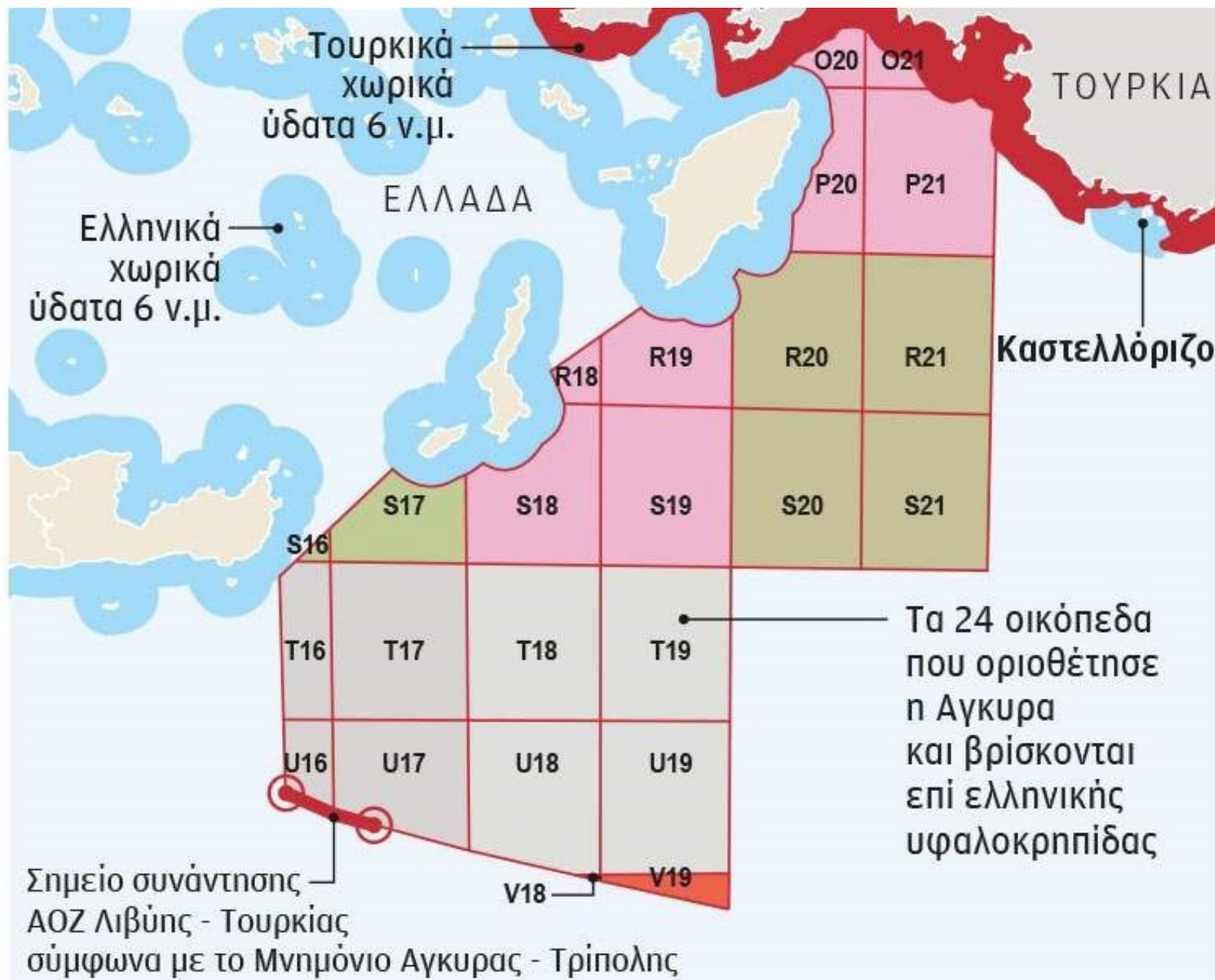
Κατά τα άλλα, το πλεόνασμα από την επιτυχή άμυνα της ένστολης Ελλάδας στις ήπιες εισβολές στον Έβρο, δεν μένει ακέραιο αφού καταναλώνεται. Επίσης, ναι μεν υπάρχει η απόλυτη εμπιστοσύνη μας στον ένστολο στόλο του Αιγαίου, όμως ούτε και αυτό αρκεί. Αν ζούσε ο Θουκυδίδης θα έγραφε : *“Νήες, στόλου πλήρεις, γαρ πόλις, όμως μετά της Βουλής”*. Μόνο που αυτή σήμερα, όσο και χθες, είναι σαν να μην υπάρχει. Και αν δεν υπάρχει, θα χρειαστεί η δέηση για το Καστελόριζο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ {1}

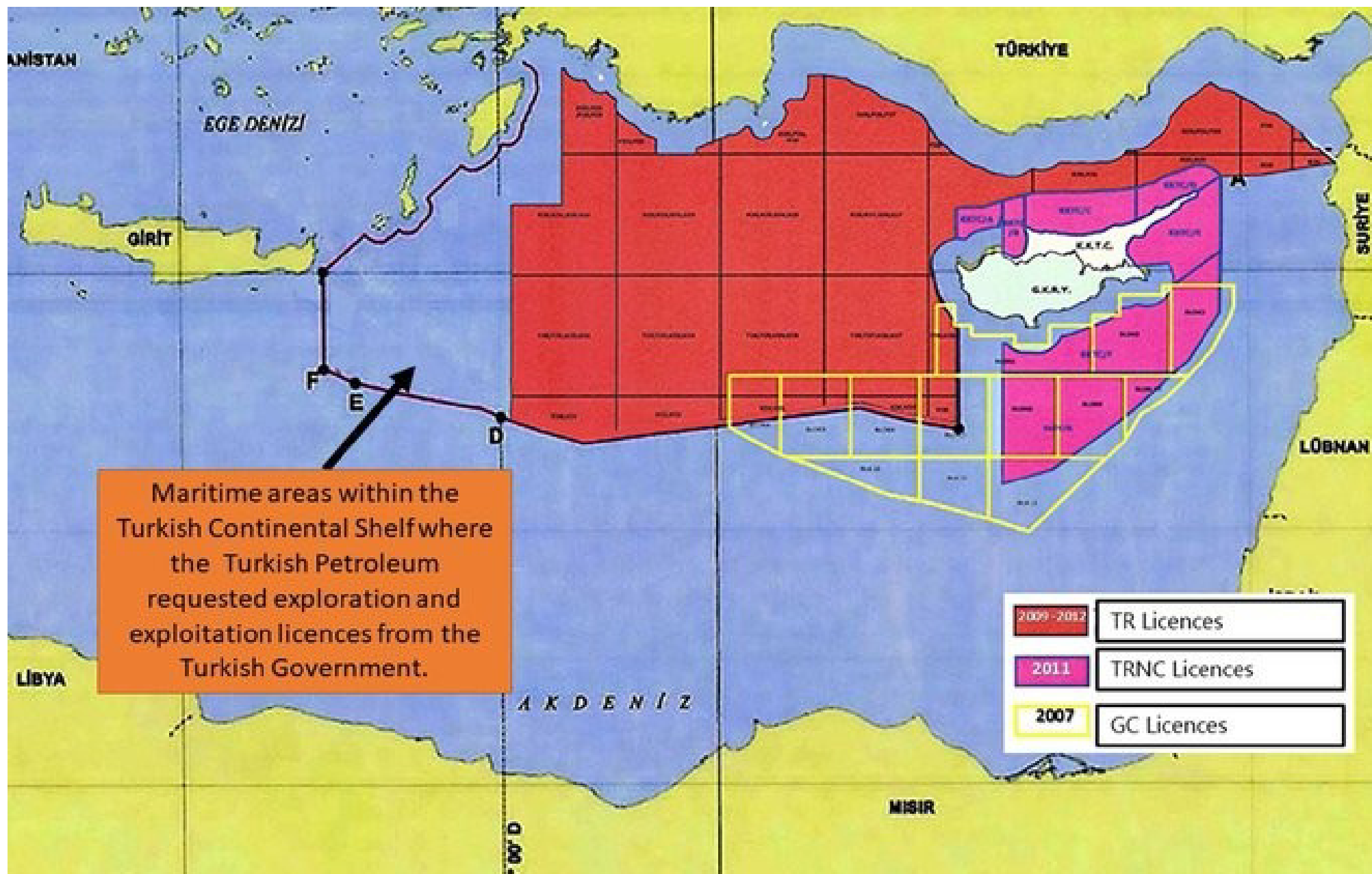
<https://www.militaire.gr/agia-sofia-7-protaseis-gia-tin-epistrofi-sti-christianikotita-toy-naoy/>

{*} Κείμενο από συνέντευξη του πρώην Βουλευτή Έβρου

Εικόνα Α πηγή: εφημερίδα Καθημερινή 2 Ιουνίου 2020

Εικόνα Β πηγή: @CERCIYES, MFATurkey, 2 Ιουνίου 2020

Αφήστε για λίγο τη Θράκη. Κάντε διακομματική για το Καστελόριζο.

Χρήστος Κηπουρός
Πασχάλης Χριστοδούλου {*}

Μπορεί ένα κοινό χαρακτηριστικό της Λαμπεντούζα και του Καστελόριζου να είναι η μεγάλη τους απόσταση από τις χώρες που ανήκουν, και μπορεί να ευρίσκονται κοντά σε τρίτες χώρες, όμως εκείνο που κάνει μεγάλη εντύπωση είναι το πληθυσμιακό.

Η μεν Ιταλική Λαμπηδούσα, όπως την αποκαλούν οι Έλληνες ναυτικοί, ενώ έχει διπλάσια περίπου έκταση από το Καστελόριζο, έχει δέκα φορές περισσότερους κατοίκους. Τηρουμένων δηλαδή των αναλογιών θα περίμενε κανείς ένα πενταπλάσιο σε πληθυσμό Καστελόριζο μετά της Μεγίστης, αντί της “Ελαχίστης”, όπως θα έπρεπε να λέγεται. Ελαχιστότατοι υπολογισμοί, αφού στις αρχές του προηγούμενου αιώνα είχε φτάσει στις δώδεκα και πλέον χιλιάδες κατοίκους ενώ σήμερα δεν φτάνει καν στους πεντακόσιους. Οι ομώνυμες ψαροταβέρνες στην Αθήνα δεν έπεσαν ξαφνικά από τους ουρανούς. Για να μην πάμε και σε άλλες περιοχές του κόσμου.

Μια μεγάλη αυτοκριτική ολόκληρης της Πολιτικής Ελλάδας όφειλε παλαιόθεν να ξεκινήσει από το νησί αυτό. Όχι ότι δεν χρειαζόνταν να γίνει κάτι ανάλογο σε πολλές άλλες περιοχές της χώρας αλλά τη στιγμή αυτή στο Καστελόριζο κρίνεται η ίδια η ιστορική συνέχεια της χώρας. Με την πρόσφατη Ελληνοϊταλική συμφωνία για τις θαλάσσιες ζώνες με τις μειωμένες

επήρειες νησιών να αποτελεί ένα δώρο στην Τουρκία, πέραν του ότι θα έχει απροσδιόριστες, αν όχι καταστρεπτικές παρενέργειες στα της γεωπολιτικής του νησιού αυτού.

Το δίλημμα είναι συγκεκριμένο : Είτε το αδύναμο Ελλαδικό κράτος μετά των θεσμών του θα παρέμβει, τόσο εθνικά, όσο και αναπτυξιακά είτε θα αρχίσουν οι δεήσεις για το Καστελόριζο.

Κανέναν δεν χρειάζεται να προκαταλάβουμε για το τι χρειάζεται να γίνει εφόσον εισακουστεί η πρότασή μας για σύσταση διακομματικής επιτροπής για το νησί. Μοναδική εξαίρεση το γνωστό αρχαιοελληνικό “από Θεού των 12 μιλίων άρξασθαι”. Ας αρχίσουμε δηλαδή με την επίκληση της βοήθειας που προσφέρει ο Θεός, μετά των 12 μιλίων. Θέμα που έπρεπε εδώ και καιρό, ιδίως δε, μετά το πέρα για πέρα παράνομο Τουρκολιβυκό μνημόνιο, όπως και μετά από τα της Τουρκικής εταιρίας πετρελαίου, να έχει εισαχθεί και ψηφιστεί από την Ολομέλεια της Βουλής και μάλιστα ομόφωνα, για την ομάδα των 5 νησιών. Από τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κάσο και την Κρήτη, έως το Καστελόριζο {βλ. PDF, 12 Ναυτικά Μίλια}.

Σημειωτέον ότι ειδικά με το σχεδιασμό της Τουρκικής εταιρίας Πετρελαίου, η έρευνά της στην απόσταση από τα 12 έως τα 6 ναυτικά μίλια, όπου και καταλήγει, από Ρόδο, Κάρπαθο, Κάσο και Κρήτη, πέραν της εισβολής στην υφαλοκρηπίδα, θα αποτελεί και εισβολή σε εθνικό έδαφος.

Μόνο που αυτό θα συμβεί αφού προηγουμένως επεκτείνουμε την

αιγιαλίτιδα ζώνη, τουτέστιν τα χωρικά ύδατα των νησιών αυτών, στα 12 μίλια. Και που όσο δεν το κάνουμε, τόσο νομιμοποιούμε την Τουρκική εταιρία πετρελαίου και το παράνομο μνημόνιο, όσο και παρανομούμε απέναντι στο νόμιμο δικαίο της θάλασσας.

Όσον αφορά τα της ανάπτυξης του Καστελόριζου, είναι τυφλοσούρτης. Απλά “*δη χρημάτων*”, που θα είναι διαθέσιμα στο επόμενο διάστημα, από διαφορετικά μάλιστα Ευρωπαϊκά ταμεία.

Και δεν χρειάζεται εμείς να προτείνουμε μέτρα, από τις απεριόριστες ποσοστώσεις στα ευγενή αγροτικά και κτηνοτροφικά προϊόντα, έως τα ιχθυοτροφικά. Υπάρχουν στη βιβλιογραφία από προηγούμενες περιφερειακές διαδικασίες ως την εφαρμογή των απλών λογικών συμπερασμάτων. Βέβαια προς δόξα της Δημοκρατικής διαδικασίας, μια νέα ανάλογη διαδικασία στη Μεγίστη, δεν θα είναι περιττή. Κάθε άλλο μάλιστα.

Γιατί τα μπερεκέτια διακομματικών επιτροπών, π.χ. για την ανάπτυξη της Θράκης, τα έχουμε δει. Πέραν του πτωχότατου αποτελέσματος που είχαν, δεν πρόκειται να φέρουν κάτι το σημαντικά ελπιδοφόρο και νέο. Άλλωστε, στην πολιτική ποτέ ένα παλιό δεν παρήγαγε το νέο. Και σήμερα το νέο, αυτό που προέχει πολιτικά, είναι η ιδέα της διακομματικής για το Καστελόριζο.

Τέλος εάν ο Υψηλός Διακινητής Ρετζέπ Μεχμέτ Γ΄ {από το *Μωάμεθ*} Ερντογάν, αλληθωρίσει και προς την αποσταθεροποιητική επέκταση των εξαγωγών προσφύγων προς το Καστελόριζο, τότε η χώρα μας πέραν της προστασίας από τον παρόντα εκεί ένστολο στόλο, διαθέτει και άλλη μια επιλογή. Τη λειτουργική σύνδεση μεταξύ του νησιού και της λοιπής Ελλαδικής ενδοχώρας.

Και μπορεί αυτό να μη χρειαστεί καν αφού αναμένεται η τροποποίηση των Ευρωπαϊκών κανόνων του προσφυγικού, σύμφωνα με την οποία, όπως από καιρό προτείναμε, δεν θα προβλέπονται πλέον δομές φιλοξενίας και ταυτοποίησης προσφύγων σε εδάφη Ευρωπαϊκών κρατών.

Θα μένει λοιπόν μόνο μια εκκρεμότητα : Ο γνωστός “*εις αιωνός άριστος*” ως προς τις εισβολές Τουρκικών ερευνητικών σκαφών στην Ελλαδική υφαλοκρηπίδα ή στην Αιγιαλίτιδα ζώνη ή και σε αμφότερες ταυτόχρονα. Μόνο που η χώρα μας θα έχει ήδη κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της. Και ό,τι δεν θα σταματήσει να το πράττει. Με την επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης και επόμενα των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια, αρχής γενομένης από την ομάδα των πέντε αυτών νησιών, να ταυτίζεται με μια άλλη αρχή. Αυτήν που είναι το ήμισυ του παντός Αιγαίου.

Σημειώσεις

Εικόνα Α, πηγή : εφημερίδα Καθημερινή 2 Ιουνίου 2020,

Εικόνα Β, πηγή : @ CERCIYES , MFATurkey, 2 Ιουνίου 2020,

{*} Ο πρώτος Διετέλεσε Βουλευτής Έβρου {1993-2000},
ο δε δεύτερος, Δήμαρχος Σουφλίου {1994-1998}

**“στην πολιτική ποτέ ένα παλιό
δεν παρήγαγε το νέο”**

Για άλλη μια φορά σήμερα τονίζουμε ότι όσα πολιτικά πρόσωπα, Βουλευτές κλπ. θελήσουν, μπορούν να προτάξουν τη χρησιμότητα του γνωστού “ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα” για την επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα 12 μίλια, στα πέντε γνωστά νησιά στο νοτιότερο Αιγαίο και στο Νότιο Κρητικό πέλαγος. Τουτέστιν να πάρουν πρωτοβουλίες, ώστε οι κάτωθεν, όπως έλεγε ο Κορνήλιος Καστοριάδης, να πείσουν τους άνωθεν, για τα περαιτέρω.

Οι οποίοι αν δεν πεισθούν, είναι σαν να θεωρούν περίπου νόμιμες τις έρευνες της Τουρκικής εταιρείας πετρελαίου, όσο και τα διαλαμβανόμενα στο Τουρκολιβυκό μνημόνιο.

Γιατί τότε η ναυτική και ενεργειακή Τουρκική πολιορκία της Ρόδου, της Καρπάθου, της

Κάσου και της Κρήτης, θα ακολουθήσει την εις βάρος του Καστελόριζου πολιορκία. Και γιατί εν αρχή ην το εν λόγω νησί. Και δεν θα προστεθούν μόνον οι χάρτες με τα επιχειρήματα των ένθεν κακείθεν χιλιομετρικών δεικτών. Επίσης θα γίνεται η επίκληση και των, κατά τη γνώμη της Τουρκίας, ιστορικών δήθεν αναλογιών, με τα ζητήματα της Ίμβρου και της Τενέδου.

Μέχρι που ανοίγοντας παλιά τεφτέρια θα ξεσηκώσει τα των αρχών του 1914, όταν σε συνέλευση των μεγάλων δυνάμεων στο Λονδίνο αποφασίστηκε η επιστροφή του Καστελόριζου μαζί με την Ίμβρο και την Τένεδο στην Τουρκία. Αλλά και εκχωρήσεις αργότερα σε άλλες χώρες, με τελευταία την κατοχή από τα συμμαχικά λεγόμενα στρατεύματα, πριν τα 12νησα ενωθούν με την Ελλάδα, κατά το σωτήριο έτος 1948.

Και αν οι δυο Θρακικές Σποράδες της Ίμβρου και της Τενέδου είχαν την τραγική συνέχεια που είχαν, με την εις βάρος τους, παρά το άρθρο 14, Συμφωνία της Λοζάνης, και τις διώξεις και εκδιώξεις του εκεί Ελληνισμού, πριν από το εάλω του, είναι στο χέρι μας το Καστελόριζο, να μη γίνει μια νέα Ίμβρος, κατά πως το ορέγεται η Τουρκία.

Μοναδικές εγγυήσεις γι αυτό, πέραν της εθνικής άμυνας του ένστολου, όσο και ένδοξου στόλου του Αιγαίου, είναι δυο : Η υλοποίηση ενός έξυπνου, σοβαρού και επεξεργασμένου πορίσματος της διακομματικής επιτροπής, εφόσον γίνει δεκτή η πρόταση γι αυτήν, που θα αφορά

**Η Τουρκία ορέγεται μια
Νέα Ίμβρο στο Καστελόριζο,
ενώ η Ελλάδα όφειλε να το
μεγεθύνει κατά 12 μίλια**

βασικά στην αναπτυξιακή θωράκιση αλλά και σε μια δημογραφική εκτίναξη.

Και επίσης να επισπευσθεί, ει δυνατόν μέσα στις επόμενες ημέρες, η ενσωμάτωση από το νησί νέων εθνικών εδαφών, που ως γνωστό αποτελούν τα χωρικά ύδατα, διαμέσου της επέκτασης της θαλάσσιας Ελλάδας των 12 ναυτικών μιλίων, σύμφωνα άλλωστε με τις πρόνοιες του δικαίου της θάλασσας. Εννοείται ότι τα ίδια οφείλουν να γίνουν και στα υπόλοιπα τέσσερα νησιά.

Θα υπολείπεται η ανακήρυξη της ΑΟΖ, μετά των όποιων αναγκαίων εξοπλισμών για την πλήρη υπεράσπισή της, σε θάλασσα και αέρα, και που η μελέτη για την αγορά τους, οφείλει να ανατεθεί σε μια επιτροπή σοφών. Σοφών όμως. Ούτε από τη μια σχολή σκέψης ούτε από την άλλη. Να είναι από μια τρίτη σχολή.

Εκείνη που σε αντίθεση με τις δύο προηγούμενες, επιστρέφει στην ιστορία, όσο και στο “τα πάντα ρει” του Εφέσιου Ηρακλείτου, εμπνεόμενη από το ότι μπορούν το “ρει” αυτό να το επισπεύσουν στη γειτονική χώρα και άλλες εθνικές και πολιτισμικές οντότητες και ιστορικοί λαοί της ευρύτερης περιοχής της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής, με τους αγώνες τους για την Ελευθερία και τη Δημοκρατία.

Οι δυόμισι, τρεισήμισι ή τεσσεράμισι πόλεμοι είναι το μπούγιου. Με τον Ερντογάν να πλειοδοτεί έναντι του όποιου πρώην συνεργάτη του. Ο φόβος του επίδοξου πορθητή είναι άλλος. Εκείνος που

Χρήστος Κηπουρός
Πασχάλης Χριστοδούλου {*}

βρίσκεται στη στήριξη όλων αυτών των λαών, μετά των φυλακισμένων ηγετών τους, καθώς και στη συνδρομή του Ελλαδικού, όσο και του Κυπριακού Ελληνισμού, στην κατάστρωση και την επίλυση της Τουρκικής εξίσωσης και επέκεινα του ομώνυμου προβλήματος.

{*} Ο πρώτος διετέλεσε Βουλευτής Έβρου {1993-2000}, ο δε δεύτερος, Δήμαρχος Σουφλίου {1994-1998}

Ένα νέο βαφτιστικό για την Κρήτη και τα Νότια Δωδεκάνησα: Το όνομα "Δωδεκαμίλια".

Εδώ και καιρό βλέπουν το φως της δημοσιότητας γραπτά μας που το κοινό τους γνώρισμα, που τα διαφοροποιεί και απέναντι σε άλλα, είναι ότι πάντοτε συνοδεύονται από ιδέες και προτάσεις. Θα ήταν δε μεγάλη μας τιμή η ίδρυση ενός λατομείου ιδεών στη Θράκη, όπου και ζούμε, αντί για τα λατομεία του χρυσού που ετοιμάζονται από την Αθήνα. Να υπήρχε δηλαδή εκτός από το "θεών νταμάρι" στην Αττική, που στιχούργησε ο Αλκαίος, και ένα ιδεών νταμάρι, εκεί. Δυστυχώς όμως.

Γιατί αν υπήρχε θα είχε να περιμένει πολλά ο τόπος. Ένα όνομα-παράδειγμα είναι η Δημοτική κοινότητα "Εξαμίλια" της Κορινθίας. Μπορούσε να εμπνεύσει, να υιοθετηθεί ένα νέο βαφτιστικό, πέραν του κυρίου ονόματος. Το "Δωδεκαμίλια", και να δοθεί τόσο στην Κρήτη, όσο και τα Νότια Δωδεκάνησα.

Δεν λέω ότι το λεβεντογέννα Κρήτη δεν λέει κάτι. Γιατί όντως λέει πολλά, όπως το ότι ανακαλεί στη μνήμη μας, άλλα τόσα. Όμως η "Δωδεκαμίλια" Κρήτη παραπέμπει σε ένα συνώνυμο, προς τη σημερινή αναγκαία εθνική αξιοπρέπεια, όνομα. Τα ίδια ισχύουν για τα Νότια Δωδεκάνησα. Από τη Ρόδο, την Κάρπαθο και την Κάσο, μέχρι το Καστελόριζο [{βλ. PDF}](#).

Το γιατί, ας όψεται η παράνομη εξαγγελία ερευνών για υδρογονάνθρακες τόσο από την Τουρκική εταιρία πετρελαίου, όσο και από τα διαλαμβανόμενα στο παρανομότατο Τουρκολιβικό μνημόνιο.

Απέναντι σε αυτά απαντά το τελευταίο μας γραπτό, ως προς το τι μπορούμε να κάνουμε, που δυστυχώς μερικοί φίλοι για το κείμενό μας αυτό, δεν εφήρμοσαν την παράφραση από την Αρχαία Ελλάδα: Το "μαυρίστε το μεν, διαβάστε το δε". Επέλεξαν το "έλεος". Γιατί διαφορετικά όφειλαν να εξηγήσουν τους λόγους της απόρριψης. Κάτι που δεν έκαναν. Εκτός αν τα ψήφιζαν αμφότερα. Στο facebook το "έλεος", και κάτω από το κείμενο το "like".

Υπάρχει όμως και σε μας μια ευθύνη. Το μακρινάρι του τίτλου "*Η Τουρκία ορέγεται μια Νέα Ίμβρο στο Καστελόριζο, ενώ η Ελλάδα όφειλε να το μεγεθύνει κατά 12 μίλια*", κάτι που δεν επέτρεψε στον καλό φίλο Πάρη Καρβουνόπουλο, την πλήρη αναγραφή του τίτλου, αλλά μόνο το πρώτο του μέρος, όταν τα περί τα πως και τα γιατί των 12 μιλίων [{βλ. PDF}](#). βρίσκονταν στο δεύτερο μέρος του τίτλου.

Ευτυχώς όμως που έγινε και έτσι, και ένα ακόμη εμπόδιο βγήκε, κατά τη γνώμη μας, σε καλό, και γεννήθηκε μια καινούργια Ελληνική λέξη, η "Δωδεκαμίλια". Η "Δωδεκαμίλια" Κρήτη, όπως επίσης τα "Δωδεκαμίλια" Δωδεκάνησα του Νοτιότερου Αιγαίου. Μακάρι, κάποια στιγμή στο μέλλον να βρεθούν και άλλες περιπτώσεις νησιών, εκτός από την σημερινή ομάδα, που να υιοθετήσουν το όνομα αυτό. Κάτι που εμείς, όχι μόνο το επιθυμούμε διακαώς, το ορεγόμαστε δηλαδή, αλλά και που διανοητικά, πολιτικά και ηθικά το επεξεργαζόμαστε από πολλών ετών.

Δήλωση των Χρήστου Κηπουρού και Πασχάλη Χριστοδουλου

Το Καστελόριζο και τα μάτια σας

Χρήστου Κηπουρού και Πασχάλη Χριστοδούλου

Παλαιόθεν ο αριθμός δώδεκα ασκεί μεγάλη έλξη. Θέλετε γιατί παραπέμπει στους δώδεκα θεούς του Ολύμπου ή στους δώδεκα μαθητές του Ιησού ή στους δώδεκα μήνες του χρόνου ή κλπ κλπ. Πάντως η έλξη παρέμεινε.

Ήρθε όμως το δίκαιο της θάλασσας, και το γλυκό έδεσε. Ο λόγος για τα 12 μίλια και τη θαλάσσια Ελλάδα. Ε πως είναι δυνατόν να μην ασκεί έλξη μια τέτοια Ελλάδα? **Μια Δωδεκαμίλια Ελλάδα!**

Μόνο που το χτίσιμό της, εκτός από την πολιτική ως ανώτερη τέχνη, απαιτεί επιπλέον κινήσεις οι οποίες θα καθιστούν ακίνδυνο, αν δεν ακυρώνουν το γειτονικό *"casus belli"*.

Και αυτό μπορεί να συμβαίνει κάθε φορά που το Τουρκικό ταμάχι, γίνεται άνω ποταμών και θαλασσών. Όπως στην περίοδο που διανύουμε. Πότε με τις εξαγγελίες των παράνομων ερευνών για υδρογονάνθρακες, καταμεσής της Ελληνικής υφαλοκρηπίδας, πότε με τα ανεκδιήγητα εκείνα Τουρκομνημόνια με το Λιβυκό πρακτορείο και πότε με τις ιεροσυλίες του επίδοξου Μεχμέτ του Γ'.

Τότε, που ταυτίζεται με το τώρα, μπορεί να γίνει η αρχή. Μια *"αρχή ήμισυ παντός"*, όπως έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες και *"αρχή ήμισυ παντός Αιγαίου"*, όπως λέγαμε σε πρόσφατο γραπτό, εμείς.

Ανακαλούμε στη μνήμη μας τα του Κυπριακού δημοψηφίσματος για το σχέδιο Ανάν, τον Απρίλιο του 2004, και λέμε ότι η έκβασή του με το συντριπτικό εκείνο 76%, **σχετίζεται απολύτως** με την ανακήρυξη της Κυπριακής ΑΟΖ, από τον ίδιο πάλι άνθρωπο, τον αείμνηστο Τάσσο Παπαδόπουλο.

Τέτοιου μεγέθους οφέλη, φέρνει άλλωστε με τις αποσκευές της, κάθε έξυπνη, σοβαρή καθώς και επεξεργασμένη πολιτική. Και η ιστορία δείχνει προτίμηση στο **"εξ ενός καλού, έπεται και έτερο"**. Και εμείς ως χώρα, πετύχαμε ήδη ένα καλό στην άμυνα του Έβρου. Οπότε υπολείπεται και έτερο.

Κακή τύχη που η Ελλάδα δεν άρπαξε εδώ και πάρα πολλά χρόνια, την ευκαιρία από τα μαλλιά αναδεικνύοντας το ότι όσο μικρό και αν είναι το δέμας του Καστελόριζου, τόσο πιο μεγάλο είναι το εκτόπισμα της γεωοικονομικής του αξίας.

Και σήμερα χρειάζεται να αρχίσει σχεδόν από την αρχή. Από τη Δωδεκαμίλια θαλάσσια Ελλάδα. Από το Καστελόριζο, τη Ρόδο, την Κάρπαθο, την Κάσο μέχρι την Κρήτη, πριν προχωρήσει στην ΑΟΖ στην Ανατολική Μεσόγειο, όπου το Α και το Ω της Ελλαδικής ΑΟΖ με την Κύπρο, με ταυτόχρονη κατάθεση των συντεταγμένων στον ΟΗΕ, ακούει και πάλι στο όνομα Καστελόριζο {βλ. PDF}.

Το Καστελόριζο και τα μάτια σας, οφείλει να είναι η επωδός κάθε εμπνευσμένου λόγου προς τους ένστολους και όλους τους Έλληνες. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για το υπολειπόμενο καλό.

Η επέκταση των χωρικών υδάτων των πέντε αυτών νησιών στα 12 μίλια, είναι **η πρώτη ανάσχεση** της Τουρκικής επιθετικότητας περί τα ενεργειακά, τη γεωοικονομία και όχι μόνο αυτά.

Και αν δε γίνει οσονούπω, τότε, χωρίς παρεξήγηση, η Ελλάδα είναι καλύτερα να τα βάψει μαύρα.

{*} Ο πρώτος διετέλεσε Βουλευτής Έβρου {1993-2000}, ο δε δεύτερος, Δήμαρχος Σουφλίου 1994-1998}.

Επαφή

✉ xrkipouros@gmail.com

📍 Διδυμότειχο Έβρου

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Πρώην Βουλευτής Έβρου

Θράκη - Ιούνιος 2020